

KIRKMERAK 20

YALINAYAK YAŞAMAK

Bir Plaj Güzellemesi

Alan Pauls

Çeviri: Pinar Aslan

CAN

Alan Pauls

**YALINAYAK
YAŞAMAK**

KIRKMERAK 20

La vida descalzo, Alan Pauls

© 2006, Editorial Sudamericana S.A.

© 2012, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ekim 2012

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Emrah İmre

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Dilara Kavaklıoğlu

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

ISBN 978-975-07-1548-8

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

YALINAYAK YAŞAMAK

Bir Plaj Güzellemesi

Alan Pauls

İspanyolca aslından eviren

Pınar Aslan

Deniz kenarında günler farklıydı. İnsan yarı çıplakken garip bir dikkatle konuşur: Sözcükler farklıymış gibi gelir, bazen susup sessizliğin gelişi güzel sözcükler koyverdiğini düşünür.

CESARE PAVESE, *Plaj*

Deniz kenarında ne çok hayal kurulur. Beş yıldır yaz tatillerimi geçirdiğim Uruguay, Cabo Polonio'da herhangi bir gecede yapılanlar, babam ve erkek kardeşimle Las Heras ve Agüero caddelerinin kesişimindeki Roxy Sineması'nda izlediğimiz devamlı matinelere benzer. Her hayal, Roxy'de gösterilen bir filme eşdeğerdir. Her gece üç veya dört hayal kurulur. Hayaller arasında Roxy'nin o eski gösterimlerinde olduğu gibi aralar olur. Bunlar süresi belli olmayan istikrarsız boşluklar gibidir, önceden planlanmış olup olmadığını bilmek mümkün değildir. Ara olunca insan olduğu yerde durup sessizce gösterimin devamını bekler veya zıplayarak yerinden kalkar, sıradaki filmin başlangıcına yetişmek için mümkün olan en hızlı şekilde yapması gerekenleri yapar ve geri gelir.

2005 yazında düşsel programın oldukça bereketli geçmesi nedeniyle, pek düzenli olmasa da kayıt tutmaya çalıştım. 16 Şubat Çarşamba gecesi bahtıma çıkanları buraya yazıyorum.

Birinci sahne. Jack Nicholson bizi birkaç günlüğüne Los Angeles'teki oteline davet ediyor. Rüyadaki aksiyon başlamadan önce, Oscar ödülleri adaylarının performanslarının gösterildiği videolar gibi Nicholson'ın var olmayan filmlerinden alınmış sahnelerin bir araya geti-

rilmesiyle oluşmuş bir klip izliyorum. Astronot Nicholson (ağırlığı olmayan bir tıraş makinesini kullanmaya çalışıyor). Amerikan futbolu yıldızı Nicholson (ayakkabılarını bağlarken kalçasında bir ağrı hissediyor aniden). Astrolog Nicholson (çıplak kız resimlerinden oluşan bir fotokopi yığınının içinde ümitsizce bir yıldız haritası arıyor). Bu rüyada bir türlü aksiyon başlamıyor.

İkinci sahne. Bir sanat galerisi. Asıl açılıştan önceki özel gösterim sırasında, tanıdığım bir yazar (onu tanıdığım zaman yani yıllar yıllar öncesinde Hıristiyan Demokrat gençlerin yükselen yıldızı olan bu çocuk, bilimkurgu hayranıydı ve kendini Meryem Ana'ya adamıştı) tanıdığım başka bir yazarın yaşadığı sorunları fısıldayarak bana anlatıyor. Fazla dikkat ve daha bir sürü şey çeken iyiliğe, yeni basılmış taze banknotlarını saçan zenginler misali herkese en ince detayına kadar anlatılan fedakârlığa, doğam gereği her zaman şüpheyle yaklaşan ben, Fransa'da yaşayan bu diğer yazar hakkında Şeytan'ın yeryüzündeki temsilcilerinden biri olduğu dedikodusunu yaymadan edemiyorum.

Üçüncü sahne. Ulusal *rock* kasırgasının dışında kalmayı tercih eden tek gerçek müzisyen Miguel Mateos'un konserine gidiyorum. En çok da kalabalıktan etkileniyorum: jöleli saçları arkaya taranmış, koyu renkli takım elbiseler ve şık ayakkabılar giymiş, ince kravatlar takmış taşralı gençler. Aynı kalabalığın Rivadavia Caddesi'ndeki eski sinemaları tıka basa dolduran vaizleri dinlemeye giden grup olduğunu fark ediyorum. Bu eski sinemalar günümüzde restoran zincirleri gibi hızla türeyen ve ışıklı haçların, kan kırmızısı perdelerin, sentetik halıların bulunduğu Evanjelik kiliselere dönüştürülmüş durumdadır; inançlı kişiler bu mekânlarda yürüyen pillere dönüştürülüyor.

Deniz kenarında neden bu kadar çok hayal kurulur? Cabo Polonio'da yokluk sendromunun etkilerini ortadan

kaldırmak için kuruluyor sanırım. Burada elektrik yok, dolayısıyla sinema yok, televizyon yok, bilgisayar yok; o kadar fakirler ki en önemli iletişim aracı belediyenin duvar resimleri (*Bolivyalı Nonoş* yazıyordu iki yaz önceki bir resimde; bana söylenene göre, yeni bir belediye başkan adayının önünü kesmek için yapılmıştı) ve uyuşmazlığı nedeniyle komünist sayılabilecek, oysa hiçbir şey aldirmeden gururla kahverengi paketini üretmeye devam eden Nevada sigaralarının afişleridir. Bir diğer deyişle, deniz kenarında çok hayal kurulum, çünkü orası imgelerin var olmadığı bir yerdir. Bütün cinsel cazibesi –ve insanı her şeyden uzaklaştırma konusundaki kıskanılacak gücü– tertemiz ve bakir hallerinde yatar. Deniz kenarları bu özelliğini, su habercisi iki doğal güzellikten biriyle paylaşır: çöller. (Suyu müjdeleyen bir diğer güzellik de adalardır.) Kum ve denizin güncel imgelere tahammülleri yoktur; yapısı ve ayrıntıları her zaman göze batan orman ve dağ gibi doğal güzelliklerin aksine homojen, renksiz bir yapıları vardır, asla şekle girmek istemezler ancak aynı zamanda yeni biçimlere ilham kaynağı olma konusunda da inanılmaz güçlüdürler. Yani, deniz kenarında kurulan hayaller sundukları sanal imgeler itibarıyla çöldeki seraplar gibidir: Mekânın diğer yüzüdür. (İmgeler mekânla bir arada var olamaz, gerçek mekân uykuda veya hayal kurarken yok olur ya, işte o zaman ortaya çıkarlar.)

Deniz kenarı ve imgeler arasındaki bu karmaşık ilişkiden yazlık kayıtlarıma geçmiş en büyük hayal kırıklıklarından biri doğar: arabalı açık hava sineması. Böyle bir yere ilk gittiğimde altı yaşlarındaydım. Villa Gesell'de bulunan sinema merkezden uzağa kurulmuştu; kuzey bölgesinin kayıp sınırında, Üçüncü Cadde ile deniz arasında yer alıyordu ve buranın tanıtımı modernleşme sürecindeki en zor ve görkemli işlere layık gösterilerle yapılıyordu. Disneyworld'ü Buenos Aires eyaletinin güneyinde kuytu bir köşeye ithal edebilmiş olma mucizesi kutlanıyordu sanki. Burası gittiğim ilk ve tek açık hava sineması oldu; bu ilk kez aynı zamanda son kezdi. (Açıkçası, arabalı açık hava sinemaları hakkında bildiğim her şeyi Peter Bogdanovich'in *Hedefler*¹ filmi gibi filmler sayesinde öğrendim. *Hedefler*'in uzun final sahnesi bir açık hava sinemasının projeksiyonu önünde geçer; korku sinemasının kutsal canavarlarından birinin kaçtığı, kovalandığı ve silahını ateşlediği bu son sahnede arka plandaki perdeye kaçmakta olan bu canavarın yüzünün yakın çekimlerinden oluşan görüntüler yansımaktadır.) Sabır-

1. *Targets*. 1968.

sızlığım yüzünden çok erken gittiğimiz zaman biletçi-polis-vale karışımı bir mutant gibi kaba bir görevli, bizi karanlık iyice bastırıncaya kadar dışarıda beklemek zorunda bırakmıştı; ben o kadar heyecanlıydım ki doğası ve yaptıkları gereği fazla hoşgörülü olan ve bu hoşgörüsü şubat aylarında daha da artan babam (bunun sebebi şubatın tatile denk gelmesi değildi de yıllardır ayrı olduğu annemle siesta vakti ağustosböceklerinin sesiyle sağır olduğum kırsalda veya Mar Del Plata'da, bisikletle yokuşları inip çıkarak, aralarında kuzin olan iki züppe hatunun da bulunduğu elde edilmesi imkânsız kızlara âşik olarak geçirdiğim ocak ayları sonrasında babamla bir araya gelmemizdi; şubat aylarımızın yoğunluğuyla keyfinin, annemle geçirdiğim ocak aylarını sileceğini düşünerek gelin adaylarından daha büyük bir coşkuyla gerçekleştireceği bir görev, hatta misyon edinmişti kendine. Babama sadece yatağını değil aile hayatının detaylarını da paylaşarak yaklaşma düşüncesi bu yazlardan birkaçına eklenmiş ancak halihazırda yeterince kalabalık olan bir hayatta böyle bir ihtiyaç olmadığından zeytin çekirdeği misali tükürülerek yarı yolda kalmıştı) sakinleşmezsem beni emniyet kemeriyle bağlamakla tehdit etmişti. 1967 yılında Fiat 600 model arabaların arka koltuğunda emniyet kemeri var mıydı, bilemiyorum. Şimdilerin asla teyit edemeyeceği, ancak yalancı çıkarma hakkına da sahip olamayacağı tüm o geçmişe dönüş anları göz önünde bulundurulduğunda bu ikilinin, yani şimdiki an ve geçmişin davalarının, farklı mahkemelerde görülmesi gerektiği sonucuna varılabilir. Belki de beklenmedik bir şey olduğu için bu tehdit etkisini göstermişti. Sinemaya varan ve çok büyük, bomboş sahiline yerleşen ilk insanlar bizdik, bir o tarafa bir bu tarafa yürümezlik etmedik tabii ki, çünkü babam girişteki o mutant görevli ve açık hava gösteri dünyası tarihinde yapılanların muhtemelen

en beteri olan bu kederli projeksiyon açılışını beraber deneyimleyeceğimiz on-on iki araba gibi, açık hava sineması protokolünü göz ardı ediyordu. Yeni bastıran gecenin ortasında, otomobil ve sinema endüstrilerinin birleşiminden doğan bu Kuzey Amerika tarzı eğlence örneğinin tek ve gerçek gösterisiyle karşı karşıya kalan bu ilk insanlara sunduğu şeydu: *bembeyaz* devasa bir ekran. Tanıtımını yaptıkları (muhtemelen *Harika Otomobil*¹ veya *Cesur Pilotlar*'dı², her halükârda bu filmi bir-iki sene önce, Las Heras ve Agüero caddelerinin kesişimindeki Roxy'de art arda üç pazar görmüştük) ve gökyüzünde ansızın çakan şimşek o âna kadar inkâr ettiğimiz can sıkıntısını ciddiye aldırarak gitme gücü verdiği için yalnızca yarısına kadar seyrettiğimiz o film... Her şeyi hatırlıyorum: alanın ortasında, hemen karşısında hareketsiz durduğu ekranla ruhsuz ve ham varlıkların yaşadığı bir dünyada çarpışan iki düellocuya benzeyen, farları kapalı arabamızın hayalî kartpostalı; sonra da yakın plan: Ben arabanın içinde, arka koltuğun kenarında oturmuşum, derime yapışan ve kızarmış bacaklarıma (babamın beni kısa yoldan para kazanabildiğim farazi bir kadere veya yurtdışında paralı askerliğe hazırladığı haşin çalışma nedeniyle sabahın dokuzundan akşamın dokuzuna güneş altında geçirilmiş bir gün daha) binlerce iğne batmasına neden olan suni deri döşemenin dikkatimi dağıtmasına izin vermemeye çalışıyorum, hipnotize olmuş gibi tek bir noktaya, yani karanlık gecenin ortasında parıldayan o dikdörtgen perdeye bakıyorum, bu arada babam ön koltuğa yan oturmuş, gümüş renkli bir Zippo çakmakla si-

1. Chitty Chitty Bang Bang. Ken Hughes'ün yönettiği 1968 yapımı Amerikan filmi. (Y.N.)

2. *Those Magnificent Men in their Flying Machines*. Ken Annakin'in yönettiği, 1965 yapımı Amerikan filmi. (Y.N.)

garasını yakıyor. Benim gözümde, deniz kenarında arabalı açık hava sinemasının ihtişamı, bu gereksiz tanıtım da kıvılcımlanıyor ve sönüyor. Serin bir yaz gecesinde sinema seyretme zevki, arabayı ailece eğlence ekonomisine kaynaştırabilme (ve ev içinde televizyon seyretmek gibi özel bir seremoniyi halka açma) vaadi, büyük ekrandaki görüntülerin çekiciliği: Villa Gesell gibi bir sahil kasabasında arabalı açık hava sineması açma fikrini destekleyen tüm bu düşünceler film başlayınca geçersizleşmişti; sebep de gün gibi ortadaydı; deniz kenarı dünyasının reddetmediği yegâne gerçek gösteri, beyazperdenin ta kendisiydi. Bir çeşit bakir ve *pasif* sinema sahnesi olan bu ekran, yansıtmakta olduğu görüntüler değil de bizlere aktarabileceği tüm o imgeler nedeniyle kendisine hayran bırakıyordu insanı.

60'lı yılların sonlarında kültürel bir antikapitalizm, havayollarının uyguladığı o güne de görülmemiş indirimler (New York-Lüksemburg arası 167,80 dolardı) ve düşük bütçeli seyahat rehberlerinin salgın gibi türemesi (*Günde beş dolara Avrupa*) sonucu gaza gelen hippiler yıkık dökük Volkswagen minibüslerine atladılar ve Hvar, Santorini, Ibiza, Cancún ve Belize gibi vahşi deniz-kum-güneş mekânlarını sahiplenmeye gittiler. “Kumsalda yaşayacağız ve elektrik gibi pahalı şeylere hiç de ihtiyacımız yok,” diye böbürleniyorlardı 1969 yılının *Life* dergisinde. “İçimizde varlığını fark ettiğimiz enerji elektrikten çok daha öte bir şey: Atomik, kozmik, gerçek mutluluk bu!” Bu cennet yerlerin çoğu denize kıyıları olan aşırı kalabalık cehennemlere dönüşmüş durumda günümüzde; 35 yıl önce Woodstock'ın yirmilik karşıkültür temsilcilerini baştan çıkararak o çekici doğallık (aynı doğallık XVIII. yüzyılda zavallı Robinson Crusoe'yu umutsuzluğa sürüklemişti) bugün emlak vurgunculuğu, kentselleşme çılgınlığı, turizm patlaması ve tüketimin yönettiği bir tatil kültürünün altında ezilmiş yatıyor. Her şeye rağmen, cennetimsi restorasyon hevesi ve medenileşmiş zevklerin her şeyi kabullenebilen rahatlığı arasında gidip gelirken kumsalı sonsuz bir dalgalanmaya mahkûm eden

bu manik depresif durumun ötesinde kumsallar, tüm kumsallar her daim bakirdir, tıpkı tüm adaların ıssız ada olması gibi; ilkel geçmişinden ne kadar uzaklaşmış olduğu veya kapitalist tatil mantığı tarafından ne kadar sömürüldüğü hiç fark etmez. Bakirdir, çünkü bu bakirlik artık kaybedilip kazanılan, özen gösterilip değiştirilebilen bir durum değil, bir kavramdır. Bugün kumsalın bakirliğinde bir kusursuzluk halinden çok daha anlamlı bir anafikir bulunur.

Villa Gesell, bu platonik halin tarihî (ve kişisel) bir kanıtıdır: Tarafsız bir bölgedir, insanı mükemmel devasa ekranlar misali içine çeker; son sözü söyleyen fatihin, sahibin veya liderin her yeri keyfince, hiç suçluluk duymadan şekillendirmesi ve doğaya karşı gelmekten çekinmemesi nedeniyle perişan olma ihtimali de vardır tabii. Villa Gesell'den ve kabaca Gesell ile Pinamar arasında uzanan (ve on beş yıldan fazladır şubat aylarımı geçirdiğim) otuz kilometrelik bölgeden bahsediyorum. Sıcaklığın yazları 35 dereceye kadar yükseldiği, nadiren yaşanan en çetin kışlarda bile sıfır derecenin altına inmediği bu geleneksel Arjantin sahil bölgesini açıklayabilen tek şey, kumun tatlı görüntüsüyle beyaz kumaş, kâğıt, çarşaf, tavan, düşsel kilise kubbeleri gibi izdüşümsel yüzeylerin derin ilişkisi olabilir. Boyun eğmeyen dili, bitki örtüsü, mimarisi, ortamı, kılık kıyafetleri ve yemek çeşitliliğiyle Kuzey ve Orta Avrupa gibi tuhaf ve hatta hayalî bir turizm ve kültür merkezi işlevi görür kırk yıldır.

Altı yaşında Arjantin'e gelen ve Arjantin vatandaşı olmamasına rağmen, aşırı adaptasyonun şüphe götürmeyen bir sonucu olarak on dört yaşında Buenos Aires'in tüm caddelerini, Rio de la Plata aksanını ve yerel futbol takımlarının oyuncularını o bölgenin yerlisi sınıf arkadaşlarından çok daha iyi bilen Alman babam, ağabeyimle beni, Pinamar'daki Venezia Oteli'ne (oradaki "z" bana

hep yazım hatasıymış gibi gelirdi) ve Gesell'e ilk kez getirdiğinde üç-dört yaşlarında olduğundan bunların hiçbiri dikkatimi çekmemişti tabii ki. O zamanlar denizin ve kumsalın uçsuz bucaksızlığından başka bir şey görmüyordu gözüm; kum tepeciklerinin üzerinde hafifçe yükselerek etrafa bakmayı çok severdim, kendi eksenimde yüz seksen derece dönüp o panoramik görüntünün süreklilik kazanmasını ve kusursuzlaşmasını mide bulantısıyla karışık bir mutlulukla izlerdim; o günleri bugün bile hafif bir baş dönmesiyle anıyorum. Ancak biraz büyüyünce –ki çok uzun sürmedi– bir daha dönemedim oralara, çünkü geçen yıllarda sersem yöneticiler, planlama eksikliği, akıl almaz bir sıradanlığın ve ticari çıkarların imar girişimleri sonucu yok olmamakta direnen tek “kimlik” doğaya en az ayak uyduran şey oldu: ştrudel, daboş turtası, üzeri iki noktalı sesli harfler, restoranların ahşap duvarlarında gizlendikleri yerden fırlayıp saati birdenbire bildirerek yemek yiyen müşterilerin patates çorbasından ağza uzanan kaşığına yarı yolda pusuya düşürmelerine sebep olan guguklu saatler, Hemingway'e benzerliği ve Buenos Aires'in insanı yabancılaştıran havasından (makas anlamına gelen) Tijeras Kanyonu'na kaçan ilk hippileri anımsatmak üzere hazır bekleyen keskin makasıyla yaşlı Gesell başta olmak üzere, tüm kurucuların fotoğraflarını koymak için planlanmış ve uygulanmış o Orta Avrupa rengi... Öyle ki, Villa'da (eskiden ismi buydu, burayı önceden tanımış olmakla böbürlenen insanlar da hâlâ bu ismi kullanır) dayatılan değişim, Fiat 600'ün arka koltuğundaki emniyet kemerleri konusu gibi asla anlaşılamayacak kadar garipti; devamlı değişen kum tepeciklerine benzeyen ve tutarlılığı veya geçerliliği asla sorgulanmadan dayatılan saç, ahlak ve gelenek modasına benziyordu; ne diyordum, büyüyünce Gesell'e veya Pinamar'a hatta şehrin eteklerinde mantar gibi türe-

yen kaplıcalara, Mar Azul'a veya Mar de Las Pampas'a asla gidemedim, gitsem de ormandaki çam ağaçları, restoran mönülerindeki füme geyik eti veya gulaş çorbası, yazlık dağ evlerindeki ve kafelerdeki Alpler mimarisi, koyu renk ahşap ve saçaklı çatılar, büzgülü perdeler, Bav- yera'ya özgü motiflerle bezeli şapkalar, terlikler ve ön- lükler, genç kızların ışıklar saçan sarı saç örgüleri, kısaca dağ denebilecek coğrafi yükseltilerden binlerce kilometre uzaklıktan denize beş dakika mesafedeki Güney Ame- rika yazının kalbine gelen (yaz, burada tek mevsimdi zaten, ayrıca Buenos Aires bölgesinin haritasında yer bu- labilmesini, ziyaretçi almasını ve hazinesini çoğaltmasını sağlayan da buydu) ve yanlarında soğuk yaşamın akla hayale gelmeyen tüm o tarihini de yanında getiren İsveç- lilere, Avusturyalılara ve Almanlara şaşırmadan edemez- dim herhalde.

Fanatik bir Gesell'li olduğum o uzun, mutlu ve ba- zen de sınıf arkadaşlarımdan okulun ilk günü laf arasın- da duyduğum başka bir sahil kasabası isminin bile savaş demek olduğunu düşündüğüm o coşkulu yıllarımda bile asla anlayamadım –hepsinden öte Punta del Este, hak- kında duyduklarımdan fazlasını bilmediğim bu yerin sa- hip olduğu o itibar halesi aslında gayet adi olan üç sebep sayesinde mümkün olmuştu: Birincisi buranın “yabancı” olduğu gerçeği idi, ikincisi gurur duydukları zenginliğin o zamanların Arjantini'ndeki sansürcü sistemin yasakla- dığı filmlerin gösterimini, *Penthouse*, *Playboy*, *Oui* gibi Buenos Aires'teki gazete bayilerine asla gelmeyen por- nografik dergilerin özgürce satışını mümkün kılmaların- dan (sonra yıl boyunca yasal yollardan edinemedikleri şöhrete ulaşmak isteyen sınıf arkadaşları, babalarının kazaklar arasında sakladığı zulularından çaldıkları dergi- leri, şüphe uyandıracak kadar esnek kapaklı kitapların arasında okula getirir ve ders aralarında kiralayıp sakıza,

sigaraya yatıracakları veya pokerde kaybedecekleri küçük paralarla gelen parasal bir şöhrete dönüştürürlerdi) ve yatılı okulların ilk gününde koridorlarda yapılan itiraflara göre orta ve üst sınıftan ve Buenos Aires burjuvazisinin oğullarının önemli bir yüzdesinin cinsel zevkler ve frengiyle tanıştığı Hiroshima isimli o efsanevi kulüp genelev karışımının getirdiği erotik bir ihtişamdan geliyor olmasıydı– kaderi herhangi bir sahil kasabası misali bir dizi yaz değişkenine (hava sıcaklığı, güneş, iklimsel istikrar vb.) bağlı olan Villa Gesell’in *sauerkraut*, *sachertorte*, *turrón*,¹ çikolata ve Orta Avrupa’nın diğer bulaşıcı öğelerinin stratejik noktalarına konuşlandığı o olağanüstü yaz amnezisinden nasıl olup da sağ kurtulabildiğini bir türlü anlayamadım.

Tanrı’ya şükürler olsun ki her şeye rağmen kurtulabildi. Acayip ve demokratik bir yer olduğundan Atlas Okyanusu kıyısında dizilmiş kaplıçalardan eninde sonunda ayrılmasının sebebi kısmen anarşi potansiyeli dolayısıyla; burada hiçbir şeye karşı çıkılmaz, hiçbir şey yasaklanmazdı, asla görüş belirtilmezdi, örneğin, Hollanda fırını, Pipach’ın lezzetli Macar yemekleri veya –tüm dürüstlüğümlerle konuşmam gerekirse– tenim tuzlu ve omuzlarım soyulurken üzerimde mayo, ayağımda terliklerle gidip *Son Raunt*, *Todos los fuegos el fuego*, *Los premios* gibi kitapları (bu kitaplar Cortázar ve kumsal arasında sonsuza dek geçerli hayalî bir anlaşmaya imza atmıştı) bizzat seçtiğim Casa Böhm hakkında kimse fikir beyan etmezdi ancak âdeta bölünerek çoğalan giysi mağazalarıyla, oyun salonlarıyla, pizzacı ve hamburgercilerle, eliş ürünlerin satıldığı tezgâhlarla, barlarla, deri ve bijuteri

1. Alman mutfağından yemekler. *Sauerkraut*, çok ince kıyılmış ekşili beyaz lahanaya; *sachertorte*, Sacher turtası (özel bir çikolatalı kek); *turrón*, bir tür bademli, fındıklı kozhelva. (Y.N.)

dükkânlarıyla kendiliğinden kuşatma altına alınmış, çevrelenmiş, yalnız bırakılmıştı bu öğeler; resmî ahlak anlayışına güvenmeyen ve yamalı çadırları, gece yakılan ateşleri, gitar sesleri ve paçuli kokulu tütsüleriyle kamp alanlarını, ormanları ve kumsalları işgal eden gezgin hippilerin inatçılığı da buranın sağ kalmış olmasının sebeplerindendi; 60'lı yılların sonunda yaşlı Gesell ve dalkavukları 70'li yıllarda Villa'daki emlak piyasasının kaderini belirleyecek "Dörtnala Planı"nı hayata geçirdiler ve politikten öte muhtemelen kültürel bir ittifak kurulmuş oldu, Buenos Aires'in *café concert* kültürünün mucidi olan ve gösterilere, tiyatro salonlarına, barlara isim verme sanatını konuşturan (Harap Şarap ve Johann Sebastian Bar gibi) *show business* insanları alternatif bir eğlence merkezi arayışına girdiler, tüm bu yenilikler ışıklı tabelalarda hayat buldu ve bu tabelalar zamanla, yenilikçi Villa Gesell'in alametifarikası haline geldi.

KIRKMERAK 20

YALINAYAK YAŞAMAK

Son dönem Arjantin edebiyatının en çarpıcı isimlerinden Alan Paols, kendine has şiirsel üslubuyla kaleme aldığı ve yaşanmışlıklarla dolu eski fotoğraf albümlerine has bir zarafetle okuyucuya sunduğu *Yalınayak Yaşamak*'in aynı zamanda da başkahramanı. Ama başrolde, her birimiz için ayrı bir hikâyesi ve anlamı olan plajlar var...

Hem çocuk hem de yetişkin gözüyle yazılmış bu eğlenceli, farklı kitabı, ister kumda, ister suyun içinde, ister bir otel odasında ya da herhangi "bir plaj pozisyonu"nda keyifle okuyacaksınız.

Kapak resmi: DİLARA KAVAKLIOĞLU

ISBN 978-975-07-1548-8

9 789750 715488